

AGÁTA KEŠTRÁNKOVÁ
RYTÍŘI A JINÁ HAVĚŤ

Sebrané prvotiny povídek

© Agáta Kestřánková

Rytíři a jiná havěť

Sebrané prvotiny povídek

*Spisovatelé nejsou živi hovězím ani kuřecím
masem, ale výlučně chválou.*

Henry de Montherlant

Agáta Kestřánková

Rytíři a jiná havěť

Sebrané prvotiny povídek

Věnováno gangům J. W. Jamese a H. McCartyho.

© Agáta Kestřánková 2010

© Plastika na obálce a ilustrace: Agáta Kestřánková

ISBN 978-80-254-6500-4

Cesta mrtvé duše

„Jak krásná a poklidná noc,“ pomyslel si Godwin. „Možná až moc.“ Díval se skrze hledí své lesklé přilbice. Přestože byl velice unavený, rozhlížel se bystře po krajině kolem sebe. Měl dobrý výhled, poněvadž stál na vysokém skalnatém kopci pnoucím se nad okolními lesy. Vše bylo tak klidné a tiché, jen duše Godwinova se nervózně svíjela v jeho nitru a toužila, vykřičet své obavy do tmy. Přestože byl muž nelítostný a zatvrzelý voják, měl strach. Opravdový strach, přesně takový, jako je ten před bitvou, ze které se už nemusíte vrátit živí.

Někomu by se mohlo zdát, že je ho na vojáka škoda, protože byl vysoký a celkem pohledný. Tvář ošlehanou větrem mu lemovaly tmavé vlasy a jeho hnědé oči působily něčím, co by se dalo nazvat děsivou elegancí. Oblečením nebyl nijak zvláštní. Nosíval obyčejnou modrou tuniku, plátěné černé kalhoty a nablýskanou přilbu, ostatně jako všichni vojáci Neorského království.

Posadil se na zem a dál upřeně zíral na lesy pod sebou. Tu pitomou hlídku nesnášel. Byl tak ospalý a ten protivný meč mu tolik překážel. Po chvilce rozhodování ho odepnul a odhodil stranou. Hlava mu co chvíli pada-

la únavou na rameno, ale on se spánku dokázal ubránit. V tom měl již náležitou praxi. Tímto stylem přežíval ještě několik hodin, které byly naplněny neklidem a starostmi. Lesy kolem mohly být plné skrytých nepřátelských Murgů. To však bylo Godwinovi upřímně jedno, protože on by jejich útok hned viděl a určitě by se sám dokázal rychle klidit pryč. „A co mi je do ostatních?“ pomyslel si.

Godwin se postavil, protože měl pocit, že ho někdo už každou chvíli vystřídá. Popošel pár kroků blíže ke hraně skály. Jen tak se podíval dolů a vtom uslyšel šelest keřů a praskání drobných větviček. Něco zasvištělo vzduchem a zabodlo se do Godwinova ramena. Ten zařval a sáhl k svému boku. Pro co? Pochva s jeho mečem ležela dobrý kus od něj. To už uslyšel strašlivý válečný pokřik a uviděl, jak po skále šplhá padesát, ne, sto odporně slizkých Murgů. Ti první se už vyhrabali nahoru a jeden se hrozitánsky zasmál a uhodil Godwina pěstí do obličeje. Voják zavrával a ještě stačil spatřit jednoho obzvlášť velkého Murga, jak na něj míří samostřílem. Ozvalo se tiché zasvištění a šíp z kuše prolétl Godwinovým hrudníkem a zabodl se do stromu za ním. Muž se poroučel k zemi.

Po několik příštích minut viděl nebohý voják jen obrysy velkých oblud, jak masakrují jeho ospalé a vyděšené

kamarády. Někteří se snažili spasit útekem, jiní bojovali. Najednou se rozhořely stovky ohňů. To už ale Godwin neviděl. Vše se ponořilo do tmy a on věděl, že je konec. Krev z něj tekla proudem a cítil, jak naň doléhá smrt. S vypětím všech sil naposledy otevřel oči. Naskytl se mu pohled na trpký boj a spoustu krvácejících těl. Potom ztuhl s očima rozevřenýma dokořán čirou hrůzou.

Zatímco Godwinovo tělo leželo bez hnutí, jeho duše ho opustila a odlétala někam do daleké dálky, pryč od bojů a tryskající krve. Svištěla vzduchem stejně jako šíp, co ukončil jeho život. Letěla tak dlouho a bez přestávky. Po čase, jenž se nemohl považovat ani za dny, měsíce či roky, se konečně zastavila a začala zvolna klesat. Sotva se jeden z jejích lesklých ocasů dotknul písčité země, Godwin procítl. Rozhlížel se kolem sebe stejně bystře, jako by byl stále tam na skále v srdci temných lesů. Teď však stál uprostřed nedozírné pouště. „Kde to asi jsem?“ pomyslel si. „Kde to jsem?“ vykřikl tentokrát nahlas. Nikdo mu však podle očekávání neodpověděl. Potom pohlédl na sebe. Byl docela nahý. Zaklel a rozhlédl se kolem dokola, jestli se někdo neschovává za písečnou dunou a potají ho nesleduje.

Bál se více, než když proti němu běželo stádo těch hnusných oblud. Zmateně a bez cíle se rozběhl vpřed.

Po chvíli se zastavil a popadl dech. Když se trochu uklidnil, musel sám přiznat, že se mu jde docela dobře. Neměl ani žízeň. Brzy se před ním objevila cesta. Tak pokračoval dál a dál. Všude písek, ticho a žádný vítr. Jen tak se dá popsat krajina kolem zmateného Godwina.

Po několika minutách chůze po kamenité cestičce se ozval hlas – vysoký a pronikavý. „Godwine! Godwine!“ Voják vykřikl a vyvalil oči zděšením. Uviděl totiž postavu. Sice nehybnou a skoro průsvitnou, ale byla tam. Vypadalo to, že je to jakýsi muž se střapatými rudými vlasy, oděný do blankytného hávu. Godwin ho moc dobře znal. Pamatoval si ho jako toho gaunera, který ho dvakrát málem zabil. Poprvé to bylo v hospodě a podruhé v bitvě, protože se zbaběle přidal k nepříteli. Ale když se setkali v bitevní vřavě potřetí, udělal s ním nelítostný voják Godwin krátký proces. Rozštípl mu sekyrou hlavu vejpůl. „A patří mu to grázlovi jednomu,“ pomyslel si, když si vzpomněl na tu krvavou chvíli pomsty.

Přinutil se odvrátit oči od zrzavé postavy a rychlým krokem se pustil dál. Téměř ihned se před ním objevil další muž. Ten obličej voják také znal. Jednou v hostinci se s ním popral a ani nevěděl, jestli v sebeobraně nebo jen ze vzteku ho shodil ze stolu a srazil mu vaz. Muž mu plivl pod nohy. Godwin se po něm chtěl ohnat pěstí,

ale postava zmizela a objevila se opodál. Voják vykřikl a v očích měl hlubokou paniku.

Jak tak šel zmateně pouští, zjevovali se mu další a další. Viděl toho chlapa, kterého kdysi umlátíl k smrti, když v jedné zpropadené bitvě neměl meč ani štít, a dokonce i toho namyšleného mladíčka, jenž ho urazil a kterého vyzval na souboj. Pro chlapce to byl předem prohraný boj, ale Godwin ho stejně chladnokrevně a docela bez výčitek probodl skrz na skrz jeho vlastním rapírem.

Tolik tváří viděl voják a poprvé v životě si uvědomil, že jeho metoda potkat, zamračit se a zabít nebyla docela správná. Konečně ho alespoň trochu zatlačilo svědomí. Možná to také bylo proto, že jak dál pokračoval osamocenou cestičkou v poušti, šlo za ním čím dál víc osob již dávno mrtvých jeho vlastní rukou.

Po několika hodinách se už dávno zapomenutí lidé ztratili a začala se objevovat zeleň a dokonce i trochu toho větru. Brzy už Godwin stál na hebké trávě. Asi právě proto, že konečně pochopil, že to, co vidí, není jen sen, ale skutečnost, začal prosit všechny bohy, na které si vzpomněl, o odpuštění.

Za několik chvil spatřil před sebou údolí plné květin a stromů. Usmál se a chtěl seběhnout z kopce vstříc tomu krásnému zázraku, ale něco jakoby ho táhlo zpátky. Ta neviditelná síla byla tak mocná. Byla silnější než vypracované svaly muže, kterého ještě nikdy nikdo takhle jednoduše nezastavil. Chvíli se vzpouzel a marně bojoval s jakýmsi neviditelnými zábrany, když pochopil. Jeho činy nebyly hodny odpuštění. Otočil se a s očima plnými trpké prohry, pustil se Godwin krajinou plnou písečných dun doufající, že se jeho černé duši dostane klidu.

Dárek pro Sancheze

Vše začíná v městě zvaném Chicago a ke všemu na Vánoce. Ulice byly ověšeny girlandami a z výloh krámků se na kolemjdoucí zubil obtloustlý plyšový Santa. Z rozhlasu zněla jedna vánoční odrhovačka za druhou a vše se zdálo poklidné a plné sváteční nálady. Dokonce i majestátně vyhlížející hotel a restaurace Zlatá kachna vábil zákazníky bohatou výzdobou. Jídelní lístek tohoto podniku byl však tak drahý a nezajímavý, že se jen málokdo obtěžoval do restaurantu zajít. Přesto na chodníku potřísněném šedou a matlavou sněhovou břečkou zastavilo černé auto. Dveře spolujezdce se otevřely. Vyskočil z nich mohutný muž v tmavém obleku, jenž byl na nohavicích mokrý od sněhové patlanice na ulicích. Bystře se rozhlédl kolem sebe a poté zatřukal na zadní okénko vozu. Klapl zámek a z auta ladně vystoupil pohledný, hubený chlapík v šedém kvádru a s buřinkou stlačenou do čela, Vlasy měl uhlově černé a oči hnědé. Jedna z jeho rukou byla jakoby přilepena v pravé kapse kalhot. Jejich látka se kroutila a ukazovala tak přibližnou velikost a tvar mladíkovi pistole. Říkal jí „Darling“ - Miláček. Dobře, přiznávám, že to není příliš originální, ale Don Sanchez

tu nebyl od toho, aby vymýšlel zajímavá jména pro své zbraně.

Celý tento jev sledoval někdo, kdo nebohému šéfu mafie přál jen a jen to nejhorší. Hlídkoval v okně protějšího domu, který byl snad celý ověšen nejrůznějšími kýčovitými vánočními ozdůbkami. Chlapík v širokém sombreru a mrožím knírem třímal v ruce dalekohled a pozorně s ním pozoroval každý Sanchezův pohyb. Jmenoval se Manuel Pedro. Když Talián zašel do hotelu a jeho bodyguard za nimi práskl hlasitě dveřmi, vyskočil Manuel jak píchnutý včelkou a začal nadávat. Odvrátil se od okna a zahleděl se na tři stejně kníraté Mexičanky stojící v řadě uprostřed pokoje, kde se nacházeli. „To už přestává všechno. Taliáni lezou už i do Zlaté kachny.“ Všichni tři chlapíci vypadali přihlouple a docela neschopně. Možná právě proto se na ně seňor Pedro obořil: „Dochází vám, amigos, že to je naše území?“

„Ale jistě, seňor Pedro,“ ozvalo se sborově.

„To jsem rád.“ Manuel se na chvíli odmlčel, asi aby se sám sebe mohl zeptat, s jakými lidmi to tady vlastně rozpráví. Pak se usmál a hlasem, jakým se vysvětluje zabedněnému malému dítěti, že jedna a jedna jsou dvě, pokračoval. „Jistě vám je také známo, že Zlatá kachna je naším hlavním stanem. Snad ani nemusím vysvětlo-

vat, jak je nepraktické mít doma nepřátele a konkurenci. Seňor Minuto.“ Ukázal na nejmenšího a nejdrobnějšího z Mexikánů před sebou. „Máte to, o co jsem vás především žádal?“ „Si, seňor Pedro. Mám to.“ Strčil ruku do kapsy a vytáhl malou zelenou krabičku převázanou červenou stužkou. Do druhé ruky uchopil ovladač s jediným červeným tlačítkem, pod kterým byl nápis „NADÍLKA“. „Stačí zmáčknout a seňor Sanchez poletí ke hvězdám. BUM!“ chlubil se Minuto svým výtvozem. Podal ovladač i nebezpečně tikající krabičku svému šéfovi. Ten ho poplácal po zádech a strčil ovladač i smrtonosný dáreček do náprsní kapsy. „Miluji Vánoce, amigos.“ Poté odešel z pokoje a pak i z domu, broukajíce si pod vousy Nesem vám noviny, poslouchejte.

Procházel se po namrzlém chodníku a měl náladu lepší než kdy jindy. Chtěl si počkat na Sancheze před hotelem a pak mu nenápadně vsunou dar do kapsy. Ten hloupý Ital tak dlouho nešel. Manuelova dobrá nálada byla ta tam. Stát na mrazu jako úplný idiot. Tak si svůj triumf vážně nepředstavoval.

Manuel byl sice nemilosrdný mafián, ale už za pár hodin se celá Amerika vzbudí a půjde ke stromku rozbalit dárky. „Caramba!“ vykřikl, protože pro samé spřádání d'ábelských plánů zapomněl své drahé ženě koupit vá-

noční dárek. „No,“ pomyslel si, „asi se nic nestane, když se tady podívám po nějakém tom dárku.“ Pohledem spočinul na malém obchůdku s náramky, náušnicemi, zlatými hodinkami a náhrdelníky. Rozběhl se dovnitř. Brzy už zase stál před Zlatou kachnou, ale tentokrát s kapsou dmoucí se pýchou, že má tu čest uschovávat dámské náramkové hodinky nejvyšší kvality úhledně složené v malé zelené krabičce s červenou mašlí.

„Konečně. Ten si dal ale načas.“ Sanchez vyšel majestátně ze Zlaté kachny. Manuel se pustil po chodníku jeho směrem. Skoro poklusem do něj vrazil. Podařilo se mu Taliána shodit na zem a při spěšném omlouvání mu strčit do kapsy dárek, který byl opravdu bomba. Ještě jednou se omluvil a pak, pochechtáváje se tiše a zrádně odešel pryč.

Večer uléhal vedle své manželky s nádherným vítězným pocitem. Dnešní den byl tak úspěšný. Podařilo se mu podniknout první krok k atentátu na Dona Sancheze a koupit své ženě krásný dárek k Vánocům. Byl na sebe tak pyšný.

Ráno jakoby zobrazovalo ráj Pedrova života. Když vyskočil z postele a sáhl do nočního stolku pro ovladač k malé bombičce, splnily se všechny jeho sny. Hodiny odbíjely přesně devět. Manuel se usmál a pohlédl na

vánoční stromeček, pod který již naaranžoval krabičku s hodinkami pro svou milovanou ženu. „Tres, dos, una...“ Manuel zmáčkl knoflík na ovladači. V ten moment zrovna Sanchez rozbaloval svůj vánoční dárek. „Jé, hodinky. Takové jsem si vždy přál.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.